

stændig forkert Maade at anvende Statens Penge paa. Enhver maa dog indrømme, at det økonomisk set er meget værre end at gøre Banken til Statsbank, for hvis man gør den til Statsbank, saa har Staten i hvert Fald en Mulighed for at kontrolere og øve Indflydelse paa, hvad der sker i den Bank, medens den nu er ganske ude af Stand dertil. Socialdemokraterne kan derfor ikke stemme for dette Lovforslag. Vi maa her i Landstinget, som vore Partifæller har gjort i Folketinget, overlade Ansvaret for denne Lov til Venstrepartiet og de Medlemmer af det konservative Folkeparti, som ønsker at slaa Følge med det. Hvor mange Medlemmer det er her i Landstinget, vil Tiden jo vise, men det synes at være saadan med det konservative Folkeparti, at dets Tilbøjelighed til at stemme for de Lovforslag, som bydes det af den nuværende Regering, er ligefrem proportional med den Kritik, som det selv udøver overfor Lovforslagene, og da dette Lovforslag er blevet stærkt kritiseret fra konservativ Side, gaar jeg ud fra, at det vil finde en stærk Tilslutning fra den Side, naar Afstemningen nu skal finde Sted.

Jeg vil gerne til Slutning spørge Ministeriet, om det agter snart at røre ved Bankloven og Aktieloven. Sidste Gang da vi havde Landmandsbanksagen for — det var i September Maaned — stillede jeg det samme Spørgsmaal. Jeg rettede det til Ministeriet i al Almindelighed, for, sagde jeg, jeg var ikke sikker paa, at den daværende Handelsminister vilde blive i Stand til at opfylde eventuelle Løfter, han gav. Jeg er heller ikke sikker paa, at den nuværende Handelsminister bliver i Stand til at opfylde eventuelle Løfter, han maatte give — en Ministers Liv kan jo være kort. Jeg vil ikke rette det til nogen bestemt Minister, men jeg vil sige, at hvis det nuværende Ministerium ikke snart faar en eller anden af sine Handelsministre til at fremsætte Forslag til en Banklov og en Aktielov, saa tror jeg, at Ministeriets Anseelse for Villie til at gribe ind paa disse Omraader svinder endnu stærkere, end den allerede er svundet. Hvor mange smukke og stærke Ord er der ikke talt om, hvor meget dette Ministerium vil gøre i saa Henseende, og hvor lidt er der ikke gjort! Intet som helst er der gjort for at begrænse de Ulykker, vi nu anden Gang har haft Lejlighed til at beskæftige os med ved Landmandsbankhistorien, Ulykker af en for hele Samfundets økonomiske Liv saa indgribende Natur. Vort højtærede Ministerium sidder stadig

med Hænderne i Skødet. Bankloven bliver ikke rørt, Aktieloven bliver ikke rørt, intet bliver der gjort for at forhindre en Fortsættelse af den Udvikling, vi nu ser Resultaterne af. Jeg tænker, det hænger sammen med det sædvanlige, at Ministeriet ikke ønsker at gribe ind i Kræfternes frie Spil: lad Bankdirektørerne og Aktieselskabsdirektørerne bære sig ad, som de vil, det kommer i Virkeligheden ikke Offentligheden ved. Jo, det kommer Offentligheden ved, naar de gaar i Stykker. Naar de gaar uhjælpelig fallit, saa kommer de og forlanger Statsgaranti, og Ministeriet er parat til at yde dem den uden saa meget som at forlange nogen Kontrol med, hvordan de Penge skal anvendes, som man yder. Jeg finder, det er den mest uforsvarlige økonomiske Politik, der kan drives, og den mest inkonsekvente økonomiske Politik, der kan drives. Vi fra vor Side kan ikke tage Ansvaret for at støtte en saadan Politik.

Piper: Vi har sikkert alle sammen følt en tung og trykkende Luft her i Rigsdagsbygningen i de sidste Dage. Den Situation, der har været til Stede, har været af en egen Beskaffenhed. Den har været af den Art, at man helst vilde undgaa at skulle træffe Bestemmelser, helst vilde smøge det hele af sig. Det er for faa Dage siden konstateret, at den Opgørelse, der tidligere var fremme for Landmandsbankens Vedkommende, ikke holdt Stik, men at Forholdet var en hel Del værre, end man havde antaget. Det, der nu er kommet frem, er jo intet mindre end en national Ulykke. Det, der er passeret med Landmandsbanken, er en Beskæmmelse for Landet, der maa nedsætte det danske Navn i Udlandet. Det er jo ikke noget enestaaende, at en Bank gaar i Stykker; det er ogsaa sket i andre Lande, og der er jo gaaget adskillige Banker i Stykker her i Landet. Men denne Bank var den store Bank, den Bank, der med alle mulige Midler, kan man vel næsten sige, havde søgt at underlægge sig Pengevæsenet her i Danmark, saaledes at den var blevet den dominerende. En stor Bank kan jo bruges, og den kan udrette meget godt. Men den kan ogsaa misbruges, og det er det, der er sket her. Landmandsbanken var blevet overmægtig. Det var Landmandsbanken og dens ledende Mænd, der var blevet de ledende paa det danske Pengevæsens Omraade, og ikke, som det skulde have været, Nationalbanken og de Mænd, der skulde lede den. Det synes sikkert for flere end mig, som om en hel Del af den Ulykke, der her er